

[Alfred Jensen.]

kunne hindre byggepriserne i at stige. I stedet for har man valgt den vej, som mange også fra denne talerstol vender sig imod, at give tilskud i form af billige lån eller direkte penge til at fremme boligbyggeriet. Det er rigtigt, hvad der siges — det skal jeg såmænd gerne indrømme —, at når man benytter den slags foranstaltninger, kommer man ikke de store, urimelige avancer til livs; så opretholder man dem, ja i visse tilfælde fremmer man avancernes udvikling, til skade for både skatteydere og landets borgere i al almindelighed; men når man ikke vil gå anden vej, og når man ikke har andet at anbefale end en hårdhændet konkurrence, ja, så må man se på, om den vej er farbar, og da skal man gøre sig klart, at hvis man vil ind i en sådan hårdhændet konkurrence, vil det betyde en sultekrig mod ikke alene byggefagenes arbejdere, men også mod de arbejdere, der beskæftiges i industrier, som forsyner byggeindustrien med de nødvendige materialer. Man må også forstå, at foruden den store ledighed, der vil komme i byggefagene og i de industrier, der er forbundet hermed, vil der ikke blive den tilgang af boliger, som behovet kræver. Man skal gøre sig klart, at der egentlig i øjeblikket ikke alene er et stort boligbehov, men også en stor arbejdsløshed i byggefagene, en arbejdsløshed, som er bemærkelsesværdig stor i betragtning af, at vi befinder os i april måned, altså faktisk i indledningen til højsæsonen for byggeriet. Alligevel går der i København 375 murersvende arbejdsløse, d. v. s. 15 pct. af murersvendene i København står uden beskæftigelse, og derfor er problemet ikke alene at skaffe lejligheder, men også at skaffe beskæftigelse — og lejligheder vil i denne forbindelse sige lejligheder til en pris, som lejerne kan betale.

Jeg sporer den ene gang efter den anden i diskussionen om disse problemer her i folketinget en trang til at gøre spørgsmålet om boligbyggeri til et konkurrenceproblem mellem det private byggeri og det sociale byggeri eller boligselskabernes byggeri. Jeg ved ikke, hvilke særinteresser de forskellige deltagere i debatten herved kan have, men jeg ved, at det afgørende er, at vi får byggeri i gang, at vi får boliger frem. Det er det, vi i den kommunistiske gruppe har haft vor opmærksomhed henvendt på, og jeg er overbevist om, at det også er det problem, der står i forgrunden for befolkningen: flere lejligheder og billigere lejligheder. Under hensyn til de forhold, hvorunder lovgivningen angående støtte til bolig-

byggeriet er fremkommet her i vort land, ser vi ikke, at der er anden vej at gå end at yde et tilskud til boligbyggeriet.

Man kan naturligvis gå den vej, som er foreslået i et af de to forslag, der er til behandling. Jeg har allerede i marts måned gjort opmærksom på, at mit parti var betænkeligt ved, at man gik ind på en ordning, hvorefter et sådant tilskud blev ydet i form af rente- og afdragsfrihed, fordi det jo let kan ske, at der på et givet tidspunkt sker en ophævelse af denne rente- og afdragsfrihed, og det mener vi ikke er formålstjenligt. Nu ser jeg af den måde, det socialdemokratiske parti har udarbejdet sit forslag på, at der netop er tale om, at en ophævelse af rente- og afdragsfriheden kan finde sted. Fritagelsen gives for 20 år, men der er muligheder for indenfor denne 20-års periode, hvis ministeriet skønner det betimeligt, helt eller delvis at ophæve rente- og afdragsfriheden, og det vil altså sige, at den frygt, jeg havde, var berettiget. Derfor kan man naturligvis ikke, hvis man virkelig ønsker en lettelse i lejen for det boligbyggeri, her er tale om, med fuld tryghed gå ind for en sådan ordning; så må man klare det på anden vis.

Jeg har iøvrigt den opfattelse, at hvis man endelig vil give lettelsen over statslånene, ville det være mere rimeligt, om man gennemførte det forslag, vi fremsatte i samlingen 1948—49 om, at statslånene skal ydes til bunds i det byggeri, der her er tale om. Forslaget kom aldrig til behandling, men den omstændighed, at det ikke kom til behandling, og at intet andet parti har optaget tanken, tyder jo på, at der ikke har været nogen, der ville gå ind for det. Det forekommer mig dog, at det var mere rimeligt, om man gik den vej, fordi det efter vor opfattelse ville være muligt at give den lettelse, som her er foreslået, ved at yde statslånene helt til bunds, hvorved man kom udenom kreditforenings- og hypotekforeningslånene. Denne ordning ville desuden medføre, at man indfrie et ønske, som er gammelt i håndværker- og byggekredse, nemlig at man kom udenom kurstabene på prioritetslånene. Det er jo ikke selve kurstabene, der er det afskrækkende, men det er svingningerne i kurserne, som gør det meget vanskeligt og ofte umuligt at tilrettelægge byggeri på en sund og stabil måde. Hvis man gennemførte det forslag, vi fremsatte for 4 år siden, ville man komme dette onde til livs og indfri de forventninger, som håndværkerne har. Jeg forstår altså, at man ikke kan blive enig om dette, og under disse